

Ευγένιος Τριβιζάς, «Η Δόνα Τερηδόνα»¹

Ζούσε κάποτε στην Ισπεπονία μια πεντάμορφη κυρά που τη λέγανε Δόνα Τερηδόνα. Η Δόνα Τερηδόνα είχε το πιο γλυκό και φωτεινό χαμόγελο του κόσμου. Όσο γλυκό και φωτεινό όμως ήταν το χαμόγελό της, τόσο μοχθηρή και ύπουλη ήταν η ψυχή της.

Κάθε πρωί η Δόνα Τερηδόνα ρωτούσε τον καθρέφτη της, έναν αστραφτερό καθρέφτη με χρυσή, γυαλιστερή κορνίζα:

- Καθρέφτη, καθρεφτάκι, ποια στον κόσμο αυτό έχει το χαμόγελο το πιο γλυκό;
- Αναμφισβήτητα εσείς, Δόνα Τερηδόνα, και αυτό δεν το λέω για να σας κολακέψω, απαντούσε ο καθρέφτης.

Μια μέρα συνέβη κάτι το εντελώς αναπάντεχο. Η Δόνα Τερηδόνα, ρώτησε, όπως συνήθιζε, τον πιστό της καθρέφτη:

- Καθρέφτη, καθρεφτάκι, ποια στον κόσμο αυτό έχει το χαμόγελο το πιο γλυκό;
- Το ομορφότερο χαμόγελο στον κόσμο το έχει η Λουκία;
- Δεν την ξέρεις;
- Όχι! Πού να την ξέρω;
- Είναι ένα κοριτσάκι, που μόλις μετακόμισε στη γειτονιά μας.

Την άλλη μέρα η Δόνα Τερηδόνα έβαλε σε εφαρμογή το σατανικό της σχέδιο. Πρώτα απ' όλα έστειλε τρεις γορίλες με σομπρέρο, που είχε στη δούλεψή της, να αρπάξουν τον οδοντογιατρό της περιοχής και να τον φυλακίσουν στα ανήλιαγα υπόγεια του πύργου της.

Ύστερα άνοιξε ένα ζαχαροπλαστείο στην οδό Ουράνιου Τόξου, ακριβώς απέναντι από το σπίτι που έμενε η Λουκία.

Όταν το άλλο πρωί η Λουκία βγήκε στο δρόμο, για να πάει στο σχολείο, είδε το ζαχαροπλαστείο με τις βιτρίνες φίσκα από τούρτες, σοκολατάκια, πάστες και λουκουμάκια. Τα λιγουρεύτηκε και μπήκε μέσα.

- Καλημέρα σας.
- Καλημέρα! τη γλυκοχαιρέτησε η Δόνα Τερηδόνα μ' ένα πλατύ χαμόγελο. Τι επιθυμείς, καλό μου κοριτσάκι;
- Αυτά εδώ τα γλειφιτζούρια, τα μεγάλα, τα στριφογυριστά, με τα τρία χρώματα, πόσο έχουνε;
- Δωρεάν.
- Τότε θα πάρω ένα ή μάλλον τρία. Κι αυτές εδώ οι τρούφες;
- Οι τρούφες; Για να δω τον τιμοκατάλογο... Δωρεάν!
- Αλήθεια; Βάλτε μου τότε μισό κιλό ή μάλλον ενάμισι.

Η Δόνα Τερηδόνα περίμενε μερικές μέρες, για να δώσει τον καιρό στη Λουκία να φάει τα ψώνια της και ρώτησε νωχελικά τον καθρέφτη:

- Καθρέφτη, καθρεφτάκι, ποια στον κόσμο αυτό έχει το χαμόγελο το πιο γλυκό;
- Ε, δεν είπαμε; αποκρίθηκε ο καθρέφτης. Η Λουκία!
- Ποια Λουκία, μωρέ; Είσαι στα καλά σου; Δε χαλάσανε τα δόντια της;
- Όχι.
- Γιατί;

- Επειδή η Λουκία δεν είναι καμιά χαζούλικη μικρούλα. Είναι τετραπέρατη. Κάθε βράδυ πλένει καλά καλά τα δόντια της. Ποτέ, μα ποτέ δεν το ξεχνάει.

Η Δόνα Τερηδόνα κάλεσε τους γορίλες με τα σομπρέρο, τους έδωσε ένα τσουβάλι και τους είπε:

- Πηγαίνετε στο σχολείο της Λουκίας. Μόλις τη δείτε να στρίβει τη γωνία, ριχτείτε της, αρπάξτε την και κουβαλήστε την εδώ.
- Μάλιστα. Στις προσταγές σας.

Οι γορίλες πήρανε ένα τσουβάλι, ανεβήκανε στη μοτοσυκλέτα τους, πήγανε στο σχολείο και περιμέναν κρυμμένοι πίσω από μια βελανιδιά. Μόλις είδανε τη Λουκία να βγαίνει, χυμήξανε, την αρπάξανε, τη βάλανε στο τσουβάλι, την πήγανε στον πύργο και την κλειδώσανε σε ένα δωμάτιο που το είχε ετοιμάσει ειδικά για το σκοπό αυτό η Δόνα Τερηδόνα.

Κάθε μέρα οι γορίλες πήγαιναν στο κελί της Λουκίας τα πιο εξαίσια ζαχαρωτά!

- Όχι! Όχι! Όχι!!! Δε θα τ' αγγίξω, έλεγε μέσα της. Δε θα τ' αγγίξω, γιατί δεν έχω μαζί μου οδοντόβουρτσα και θα χαλάσουνε τα δόντια μου αν τα φάω.

Όσο περνούσαν όμως οι μέρες και δεν έβαζε μπουκιά στο στόμα της, τόσο πιο δύσκολο ήταν να

¹ Πηγή: Ανθολόγιο λογοτεχνικών κειμένων Γ' & Δ' δημοτικού, ΟΕΔΒ σσ122-126

Η Δόνα Τερηδόνα και το μυστικό της γαμήλιας τούρτας, Καλέντης, Αθήνα 2001

αντιστέκεται στον πειρασμό.

Την έβδομη μέρα οι γορίλες φέρανε στο κελί μια υπέροχη, τεράστια, πανέμορφη, δεκαώροφη γαμήλια τούρτα. Η Λουκία δεν άντεξε άλλο, άρπαξε το κουτάλι, πήρε μια μεγάλη, μια πελώρια, μια τεράστια κουταλιά και ετοιμάστηκε να τη βάλει στο στόμα της.

- Συγγνώμη! Ακούστηκε τότε μια ψιλή φωνίτσα. Εσύ είσαι η Λουκία;

- Ναι. Ποιος μιλάει;

- Εγώ. Το γκρίζο ποντίκι με την κίτρινη ουρά. Εδώ στο πάτωμα. Σου 'φερα ένα μήνυμα. Είναι δεμένο στην ουρά μου με μια κόκκινη κλωστή.

- Μήνυμα; Ποιος το στέλνει;

- Διάβασέ το και θα δεις.

Η Λουκία πήρε το μήνυμα και το διάβασε.

Λουκία,

Είμαι ο Θανάσης ο οδοντίατρος. Βρίσκομαι φυλακισμένος στο αντικρυνό κελί. Σε θαυμάζω, Λουκία.

Αλλά δεν υπάρχει λόγος να χαλάς τη ζαχαρένια σου. Κάνε ό,τι σου πει ο Ποντικοσουρταφέρτας, το έμπιστο ποντίκι που σου έφερε το μήνυμα.

Με ανυπόκριτο θαυμασμό

Θανάσης Πολφός

- Τι πρέπει να κάνω; ρώτησε η Λουκία.

- Να ξεγελάσεις τη Δόνα Τερηδόνα, εξήγησε ο Ποντικοσουρταφέρτας.

- Μπα, αλήθεια; Και πώς, παρακαλώ, θα την κάνω να πιστέψει ότι έφαγα την τούρτα, αν δεν τη φάω;

- Θα τη φάω εγώ και η παρέα μου.

- Και πώς θα την κάνω να πιστέψει ότι χαλάσανε τα δόντια μου;

- Θα τα μαυρίσεις με το καρβουνάκι.

- Ποιο καρβουνάκι;

- Αυτό που μου έδωσε ο κύριος Πολφός.

Πέσανε όλα πάνω στη γαμήλια τούρτα και ώσπου να πεις «ποντικοουρά», δεν είχε μείνει ούτε ψίχουλο.

Στο μεταξύ η Λουκία μαύρισε με το καρβουνάκι τα δόντια της.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν βήματα. Ήταν η Δόνα Τερηδόνα και οι γορίλες που έρχονταν α δουν αν η Λουκία είχε φάει την τούρτα.

- Για να δω τα δοντάκια σου, είπε μελιστάλαχτα η Δόνα Τερηδόνα. Για άνοιξε το στοματάκι σου!

- Ορίστε, χαμογέλασε η Λουκία.

- Βλέπω ότι μαυρίσανε τα δοντάκια σου.

- Αλήθεια; Τι κρίμα!

- Κατάμαυρα είναι. Έχουνε τα μαύρα τους τα χάλια. Δίνε του τώρα. Και αν θες τη συμβουλή μου, μην πολυχαμογέλας, γιατί αν τύχει να σε δει κανείς, θα του κοπεί η χολή του και ποιος τον σώζει!

- Ευχαριστώ για την ευγενική σας συμβουλή, καλή μου κυρία. Θα τη λάβω σοβαρά υπ' όψη μου. Μπορώ να πηγαίνω τώρα;

- Μπορείς! απάντησε η Δόνα Τερηδόνα. Αφήστε την ελεύθερη, έδωσε εντολή στους γορίλες. Και τον οδοντογιατρό επίσης. Δεν τον χρειάζόμαστε πια. Έτσι που έγιναν τα δόντια της χαζούλας, δε θεραπεύονται με τίποτα.

Λιάνα Αρανίτου, «[Η οδοντόβουρτσα]»²

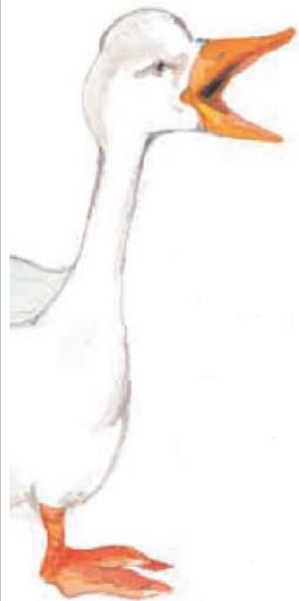

Μια οδοντόβουρτσα σκληρή μέσα στο
ποτηράκι,
τα δόντια του αφέντη της βαρέθηκε
λιγάκι.
Σ' ένα σκουλήκι των δοντιών τηλεφωνεί
και λέει:
«Τα δόντια σάπισέ του τα ώστε
να μη με θέλει!»
Η ΔΟΛΙΟΤΡΙΧΗ* οδοντόβουρτσα από
το ποτηράκι.

² πηγή: Ανθολόγιο λογοτεχνικών κειμένων Α΄&Β΄ δημοτικού, ΟΕΔΒ σ5
19 παράλογα και ένα με δύο άλογα, Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1987

Γρηγόριος Ξενόπουλος, «Ο πονόδοντος του Γκρινιάρη»³

Ένα πρωί η χήνα Μακρολαίμη παραπονέθηκε:

- Απόψε δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι! Ο Γκρινιάρης δεν έπαψε να βογγάει στιγμή.
- Κι εγώ το ίδιο, είπε η Ασπούλα. Θα είναι άρρωστος ο καημένος.
- Μα ναι! Του πονούν τα δόντια του. Μου το είπε χθες το βράδυ.
- Α, είναι φοβερό πράγμα ο πονόδοντος! Εμείς τα πουλιά δεν έχουμε δόντια και δεν ξέρουμε, μα τα τετράποδα, που έχουν, ακούω πως υποφέρουν συχνά. Τι να του κάνουμε του καημένου του Γκρινιάρη; Με τι περνά ο πονόδοντος; Κανένα δεν ήξερε. Ούτε τ' άλλα πουλιά που ρώτησαν –τον Φωνακλά, τη Σεινάμενη, τον Πασά- ήξεραν κάποιο γιατρικό. Η Αστέρω είπε πως ωφελεί πολύ το τριφύλλι το κόκκινο. Η καλή Ασπούλα βρήκε λίγο και το πήγε του Γκρινιάρη. Μα δεν του έκαμε τίποτα. Κι ο κακόμοιρος ο χοίρος εξακολουθούσε να σκούζει απ' τους πόνους. Ρώτησαν τον Μέντιο και τον Αυτέα. Αυτοί είπαν πως ο πονόδοντος περνά με τον ασβέστη. Στην αυλή υπήρχε ένας κάδος με λίγο ασβέστη, από προχτές που είχαν ασπρίσει τους τοίχους. Τον κουβάλησαν στο χοιροστάσιο κι ο Μέντιος με τον Αυτέα έπιασαν τον Γκρινιάρη και πολεμούσαν να του ασπρίσουν με το πινέλο τα δόντια. Βοηθούσε κι η Ασπούλα. Βοηθούσαν στην επέμβαση αυτή κι άλλα πουλιά και ζώα της αυλής.

Επιτέλους, κατάφεραν να αλείψουν με τον ασβέστη όλα σχεδόν τα δόντια του Γκρινιάρη, γιατί ούτε ο ίδιος δεν ήξερε καλά ποιο ήταν εκείνο που του πονούσε. Και κάθισαν ολόγυρα, περιμένοντας να σταματήσει τα βογγητά. Μα πού! Τίποτε δεν του έκαμε ο ασβέστης. Κι ο κακόμοιρος εξακολουθούσε να βογγάει και να τσιρίζει από τους πόνους.

- Δεν είναι δουλειά αυτή, είπε η Ασπούλα, πάμε να ρωτήσουμε. Να μάθουμε για κανένα άλλο γιατρικό. Πήγαν όλοι μαζί και βρήκαν τον Πασά το γάλο.

Και δεν του το βγάζατε να ησυχάσουμε; είπε αυτός όταν άκουσε τι συμβαίνει. Είναι το μόνο γιατρικό. Αλήθεια, πως δεν το είχαν συλλογιστεί; Έλυσαν τότε από ένα δεμάτι άχυρο ένα μακρύ σπάγκο και γύρισαν όλοι στο χοιροστάσιο.

- Δε θέλω! Δεν μπορώ! Αφήστε με, άρχισε να φωνάζει ο Γκρινιάρη, άμα του είπαν πως πρέπει να του βγάλουν το δόντι.

- Μα θα σου περάσει...

- Μη σώσει και μου περάσει...

Έφερε μεγάλη αντίσταση, μα οι άλλοι ήταν πολλοί και τον έκαναν καλά. Ένα δόντι ορισμένως του πονούσε, γιατί τσιρίζε δυνατότερα όταν του το άγγιζαν. Ήταν ένα μπροστινό δεξιά. Του το έδεσαν λοιπόν με το σπάγκο κι ετοιμάστηκαν να τραβήξουν για να το ξεριζώσουν.

Το σπάγκο τον κρατούσαν ο Πασάς, ο Μέντιος και ο Αυτέας. Η Ασπούλα έδωσε το σύνθημα:

- Εμπρός! Έτοιμοι; Ένα! δύο! τρία!

Με το «τρία», όλοι άρχισαν να τραβούν μαζί.

Τον κακόμοιρο τον Γκρινιάρη! Πονούσε, ξεφόνιζε, κι αντί να σταθεί στη θέση του ή να κάνει πίσω για να πεταχτεί το δόντι, πετάχτηκε εκείνος μπροστά και του κάκου οι άλλοι τραβούσαν το σπάγκο.

³ πηγή: Ανθολόγιο λογοτεχνικών κειμένων Γ' & Δ' δημοτικού, ΟΕΔΒ σσ138 – 142
Τα πουλιά της αυλής, Εκδόσεις Αφοί Βλάσση, Αθήνα 1998

- Στάσου, μωρέ κουτέ, του φωνάζουν. Νομίζεις πως εσένα τραβούμε ή το δόντι σου; Έτσι που κάνεις δε θα βγει ποτέ!

Μα ο Γκρινιάρης δεν άκουγε τίποτα. Ησύχασε για μια στιγμή και μόλις τον ξαναπόνεσε, πετιέται πάλι μπροστά ξεφωνίζοντας:

- Άι! Άι!

- Δεν είναι δουλειά αυτή, λέει ο Πασάς. Πιάστε τον! Πιάστε τον, να τελειώνουμε!

Του ρίχτηκαν μαζί όλα τα ζώα. Τον έπιασαν, τον ανάγκασαν να σταθεί ακίνητος κι οι δυο γαϊδαρέλοι άρχισαν πάλι να τραβούν. Μα του κάκου! Ο Γκρινιάρης αντιστεκόταν με τόση δύναμη, ώστε τους ξέφευγε. Και πού να βγει το δόντι! Τον ξανάπιαναν, ξανατραβούσαν, μα πάλι τα ίδια. Γίνονταν μαλλιά κουβάρια. Κι επειδή φώναζαν όλοι μαζί κι ο Γκρινιάρης περισσότερο απ' όλους, έκαναν τέτοιος θόρυβο, που αναστατώθηκαν όλη η αυλή και το σπίτι.

Έτρεξαν και τα σκυλιά, να δουν τι συμβαίνει και, όπως κάνουν τα σκυλιά όταν βλέπουν καβγά, άρχισαν να γαβγίζουν με θυμό.

Απεναντίας, οι γάτες, όταν είδαν εκείνη τη φασαρία, φοβήθηκαν και με φουντωμένες τις ουρές έτρεξαν να κρυφτούν.

Σε μια στιγμή, που είχαν πέσει κάτω όλοι κι ετοιμάζονταν να σηκωθούν και να ξαναρχίσουν, ο Γκρινιάρης τους φώναξε:

- Σταθείτε! Μην κοπιάζετε άδικα. Κανένα δόντι δε μου πονά!

- Ψέματα! φώναξε ο Πασάς. Φοβάται και γι' αυτό το λέει.

- Όχι, όχι, σας ορκίζομαι, είπε κλαίγοντας ο Γκρινιάρης. Ποτέ δε μου πόνεσε δόντι.

- Και τότε, γιατί έσκουζες όλη νύχτα;

Να, να σας πω. Πονούσε το στομάχι μου, να γι' αυτό. Είχα φάει άγουρα, πράσινα μήλα, μήλα πολλά. Και για να μη με πείτε λαίμαργο, σας είπα ψέματα πως είχα πονόδοντο.

- Μπα, τον κατεργαράκο! Σου πέρασε τουλάχιστο τώρα;

- Μου πονεί ακόμα, μα λιγάκι. Θα περάσει. Εγώ, μια φορά, σας ευχαριστώ που νοιαστήκατε για μένα.

- Μπα, σε καλό σου! Έλα, σ' αφήνουμε τώρα. Ησύχασε. Άλλη όμως φορά δε σε ξαναπιστευούμε και να το ξέρεις. Ψεύτη!

Του έλυσαν το δόντι, έφυγαν και τον άφησαν μονάχο, σκυφτό, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στην κοιλιά, που πραγματικά δεν του πονούσε τώρα τόσο πολύ. «Πήγα να πεθάνω», συλλογιζόταν, «χώρια όσα τράβηξα με το ψέμα που είπα. Α, ποτέ στη ζωή μου δε θα ξαναφάω άγουρα πράσινα μήλα».

Γουέντι Κούλιγκ, «Μπίλι Μπουτζόνι»⁴

Από τη μέρα που γεννήθηκε, ο Μπίλι Μπουτζόνι έτρωγε όσο είκοσι μωρά, μπορεί και παραπάνω. Έτρωγε πατάτες, χυλό, δαμάσκηνα, ψωμί, φασόλια, σούπα, μακαρόνια και παγωτό- κι αυτό ήταν μόνο το πρωινό του.

Ο Μπίλι έτρωγε εφτά φορές την μέρα- και τσιμπούσε και κάτι στα ενδιάμεσα. Όλοι λέγανε ότι ο Μπίλι είναι το πιο λαίμαργο μωρό που είχαν δει. Οι κακόμοιροι οι γονείς του δεν ήξεραν τι να κάνουν. Μόλις ο Μπίλι έμαθε να πιάνει, δεν τολμούσαν να τον πάρουν μαζί τους όταν πήγαιναν για ψώνια. Μόλις ο Μπίλι άρχισε να μπουσουλάει, έβαλαν ένα λουκέτο στο ψυγείο. Και από τότε που έμαθε να περπατάει, έβαλαν τα τρόφιμα στο πιο ψηλό ράφι του ντουλαπιού.

Στο τέλος του φαγητού δεν τολμούσαν να πουν «Δεν έχει άλλο». Δεν περνούσαν λίγα λεπτά, κι ο Μπίλι άρχισε να μασουλάει ένα περιοδικό ή λουλουδία απ' το κήπο.

Μια μέρα ο κύριος Μπουτζόνι ήρθε από τον κήπο και είπε στην κυρία Μπουτζόνι:

«Ξέρεις ότι το κουνελάκι όσο πάει κι αδυνατίζει. Μπορείς να μαντέψεις ποιος τρώει το φαγητό του;»

Στο τέλος άρχισαν να ανησυχούν τόσο, που πήγαν τον Μπίλι στο νοσοκομείο. Όμως την ώρα που μιλούσαν στο γιατρό, ο Μπίλι όρμησε στην κουζίνα του νοσοκομείου. Πολλοί ασθενείς έμειναν νηστικοί εκείνη τη μέρα..

Ο Μπίλι έτρωγε τα πάντα και δεν άφηνε τίποτα και η οικογένειά του κόντευε να μείνει στο δρόμο. Η κυρία Μπουτζόνι χάζευε τα άδεια ντουλάπια της κουζίνας. Στα ράφια είχε μείνει μόνο ένα φύλλο μαρούλι. Κι ένα μακαρόνι. Και δεν τους είχε μείνει δεκάρα. Τι θα 'καναν;

Τότε λοιπόν, πηγαίνοντας στο σούπερ μάρκετ, είδαν μια αφίσα:

Για μια στιγμή οι Μπουτζόνι σκέφτηκαν: «Τι ανοησίες!» Ξαφνικά όμως κοίταξαν ο ένας τον άλλον και φώναξαν μαζί:

«Θα φέρουμε το Μπίλι στο διαγωνισμό!»

Αμέσως την άλλη μέρα ξεκίνησαν την προπόνηση του Μπίλι. Δύσκολη δουλειά για τη μαμά και τον μπαμπά, αλλά για τον Μπίλι ήταν η καλύτερή του- έτρωγε το ένα γεύμα μετά το άλλο!

Στα ενδιάμεσα τον πήγαν μακρινούς περιπάτους για να του ανοίγει η όρεξη. Και μετά από κάθε γεύμα, όταν ο Μπίλι έδειχνε πως είχε τελειώσει, αντί να λένε «Γρήγορα! Να κρυσφουμε ότι έχει απομείνει για να μην το δει!» τον παρακαλούσαν:

«Έλα, Μπίλι, φάε άλλη μία μπουκίτσα!»

«Παράξενο», αναρωτήθηκε ο Μπίλι. «Γιατί έχουμε πάλι τηγανίτες για βραδινό;»

έφτασε η μέρα του διαγωνισμού. Είχε μαζευτεί πολύς κόσμος. Ο κακομοίρης ο Μπίλι δεν είχε φάει τίποτα όλη μέρα. Ο κύριος και η κυρία Μπουτζόνι τον έβαλαν να καθίσει στο τραπέζι. Κι επιτέλους άκουσαν το διαιτητή να λέει:

«Εμπρός, λοιπόν. Δεν ξεκουραζόμαστε. Δεν κλέβετε. Πρέπει να τρώτε συνέχεια. Έτοιμοι... Εμπρός... Αρχίστε να τρώτε!»

Η παραφουσκωμένη Σίνθια ξεκίνησε καλά χώνοντας στο στόμα της τέσσερις τηγανίτες κάθε φορά.. Και ο τεράστιος Μπομπ τις κατέβαζε με μπίρα.. Ο κόσμος ζητωκραύγαζε. Οι μάγειροι έφερναν συνέχεια και άλλες τηγανίτες...

Μα τι έγινε; Ο τεράστιος Μπομπ άρχισε να τρώει πιο αργά. Και τη Σίνθια άρχισε να την παίρνει ο ύπνος!

«Ελάτε τώρα!» φώναζε ο κόσμος. «Μη σταματάτε! Πρέπει να νικήσετε. Έχουμε βάλει στοιχήματα!»

Όμως ο τεράστιος Μπομπ δεν έδειχνε καλά.

«Οχ η κοιλιά μου», μουγκρίζε. «Νοιώθω άρρωστος. Δεν μπορώ να φάω άλλο- αλλά αυτό το μωρό μπορεί!»

Ο κύριος Μπουτζόνι χαμογελούσε στη γυναίκα του και ψιθύριζε:

«Συνέχισε να μασουλάς, Μπιλ».

Ο κόσμος μέτραγε τις τηγανίτες που εξαφανίζονταν η μία μετά την άλλη.

«Εκατόν δύο; Δεν είναι δυνατόν! Διακόσιες τέσσερις; Και θέλει και άλλες!»

Ο διαιτητής σηκώθηκε.

«Μπορεί να είναι μωρό ακόμα και στα πρώτα του βήματα», είπε, «αλλά ο Μπίλι Μπουτζόνι είναι ο νικητής!»

⁴ πηγή: Θα μου πεις ένα παραμύθι- παραμύθια που διαβάζονται σε δύο λεπτά, ΚΕΔΡΟΣ
http://www.bizeli.com/index.php?option=com_content&task=view&id=61&Itemid=29

Ο κύριος και η κυρία Μπουζόνι αγκάλιασαν σφιχτά το Μπίλι- και πολύ προσεκτικά. Ο διαιτητής τους έδωσε μια επιταγή για χίλια πεντακόσια ευρώ. Ρώτησε τους Μπουζόνι τι θα κάνουν με τα λεφτά. Θα πήγαιναν διακοπές; Θα αγόραζαν καινούργιο αυτοκίνητο;

Ο κύριος Μπουζόνι απάντησε:

«Μπορεί να αγοράσουμε ένα δυο πραγματάκια, αλλά με τα περισσότερα λεφτά του βραβείου θα αγοράσουμε φαγητό για το μωρό!»

Το ίδιο βράδυ, οι Μπουζόνι πήγαν στο καλύτερο εστιατόριο της πόλης για να το γιορτάσουν. Παραγγείλανε το πιο ακριβό γεύμα που υπήρχε- φρέσκο αστακό, ροστ μπιφ, παγωτό βατόμουρο, τούρτα και τυρί.

Και ο Μπίλι ο κακομοίρης δεν μπορούσε να βάλει μπουκιά στο στόμα του.

Αντώνης Καλαμαράς, «Στο γιατρό»⁵

⁵ πηγή: Η γλώσσα μου για την Τρίτη δημοτικού, ΟΕΔΒ σσ88 - 89